

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem

ve věci žalobců: a) Y. K., nar.,
 b) N. K., nar.,
 c) nezl. M. K., nar.,
 všichni státní příslušnost Ruská federace,
bytem ,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
 Odbor azylové a migrační politiky,
 sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 1. 2023, č. j. OAM-887/ZA-ZA11-D07-2022, a č. j. OAM-886/ZA-ZA11-D07-2022,

takto :

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2023, č. j. OAM-887/ZA-ZA11-D07-2022, a č. j. OAM-886/ZA-ZA11-D07-2022, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se domáhají zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí žalovaného, jimiž bylo zastaveno řízení o jejich žádosti o mezinárodní ochranu podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost byla shledána nepřípustnou dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Státem příslušným k posouzení žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ nebo „nařízení“) bylo určeno Španělské království.
2. Žalobci namítají nedostatečné zohlednění jejich rodinného života a zájmu nezl. žalobkyně ve smyslu čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, kdy vycestování nezl. žalobkyně do Španělska by jí způsobilo emoční újmu, neboť nezl. žalobkyně pobývala v ČR 3 měsíce po narození, poté shodnou dobu v Rusku a poté opět v ČR, další její pobyt v ČR byl znemožněn pandemií covid-19. Od 20. 12. 2021 rodina žalobců v ČR pobývala 90 dnů, nezl. žalobkyně je v ČR od 7. 7. 2022, přičemž žalobci zde mají stabilní zázemí, „druhý domov“, neboť v Praze vlastní byt, k ČR mají dlouholetou vazbu. Žalobkyně b) se od roku 2012 učí česky, v roce 2013 absolvovala kurz češtiny, zdržuje se zde od roku 2011 pravidelně 90 dnů na turistická víza (žalobce a) od roku 2015). Žalobkyně b) v ČR v roce 2018 podstoupila léčbu neplodnosti a následně umělé oplodnění, po kterém se narodila nezl. žalobkyně. Žalobce a) se dvakrát snažil o udělení zaměstnanecké karty v ČR. Ve Španělsku byli žalobci sice opakovaně (3x), ale pouze na 1-2 týdenní dovolené, španělsky nehovoří, míra integrace oproti ČR se nedá srovnávat. Vzhledem ke spoluvlastnictví bytu s matkou a bratrem žalobkyně b) nemohou žalobci s bytem volně nakládat, proto by jej nemohli prodat. Nemají dostatečné prostředky na nájem bytu ve Španělsku, tudíž by bydleli v azylovém středisku a nemohli tak nezl. žalobkyni zajistit jako v ČR. Dále žalobci namítli nedostatečné posouzení systémových nedostatků v azylovém řízení ve Španělsku.
3. Žalobci požádali o mezinárodní ochranu z důvodu nesouhlasu s agresí Ruské federace na Ukrajině, kdy žalobkyně b) pochází z Ukrajiny.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
5. Při soudním jednání dne 26. 4. 2023 žalobce upozornil na humanitární okolnosti věci a skutečnost, že nezl. žalobkyně vnímá pražský byt jako svůj domov.
6. Ve věci již dne 26. 4. 2023 zdejší soud rozhodl rozsudkem č. j. 16 Az 5/2023 – 30, kdy žalobě vyhověl. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4 Azs 178/2023-30 ze dne 28. 12. 2023 byl rozsudek zdejšího soudu zrušen z důvodu nezákonnosti spočívající v hodnocení správnosti napadeného rozhodnutí, ač se soud měl a mohl zabývat pouze tím, zda stěžovatel při úvahách o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

7. Při jednání dne 31. 1. 2024 žalobci předložili listiny prokazující, že nezletilá žalobkyně byla přijata do mateřské školy pro školní rok 2023/2024 a že navštěvuje baletní kroužek. Žalobce uvedl, že je mu znám případ, kdy žadatelům o azyl nebylo ve Španělsku zajištěno dostatečné ubytování.
8. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
10. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
11. Společný evropský azylový systém (jehož součástí je i nařízení Dublin III) je založen na zásadě, že za věcné posuzování žádosti o mezinárodní ochranu je odpovědný pouze jeden stát. Kritéria pro určení příslušnosti stanoví zejména čl. 3 – 16 nařízení Dublin III. V čl. 17 nařízení Dublin III je obsaženo diskreční oprávnění nepřislušného členského státu atrahovat si posuzování žádosti o mezinárodní ochranu, což ovšem není právem k libovůli, nýbrž prostředkem zohlednění případů hodných zvláštního zřetele.
12. Nejvyšší správní soud v usnesení č. j. 8 Azs 18/2016 – 52 uvedl, že evropský azylový systém je založen *na domněnce vzájemné důvěry a na předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv EU, Ženevské úmluvy i Úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Tato domněnka je vyvratitelná, to však neznamená, že jakékoli porušení základního práva členským státem automaticky znemožňuje přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu. Je tomu tak pouze tehdy, je-li třeba se vážně obávat, že dochází systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Jelikož v otázce azylového řízení mezi členskými státy platí domněnka vzájemné důvěry, pro vyvrácení této domněnky musí žadatel uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostacích v azylovém řízení, které by opřel o relevantní důkazy (srov. rozsudek NSS č. j. 5 Azs 252/2019 – 41). Obdobně dle rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 19. 3. 2019, Jawo, C-163/17, bod [90], má-li soud, který rozhoduje o oprávněm prostředku, jenž byl podán proti rozhodnutí o přemístění, k dispozici důkazy, které předložila dotčená osoba za účelem prokázání existence takového rizika, je tento soud povinen na základě objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných údajů a s ohledem na standard ochrany základních práv zaručený unijním právem, posoudit existenci buď systémových či celoplošných nedostatků, anebo nedostatků týkajících se některých skupin osob. K tomu, aby se na systémové nedostatky vztahovala působnost článku 4 Listiny základních práv EU, musí*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

tyto dosahovat obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech skutečnostech případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 192/2020 – 27). Přemístění žadatele o mezinárodní ochranu ve smyslu nařízení Dublin III lze tedy provést jen tehdy, jestliže příslušný členský stát nebude mít systémově v obecné rovině, případně i v rovině individuální (např. z důvodu zvláště závažného zdravotního stavu), problém se zajištěním alespoň minimálních důstojných podmínek, pokud jde o řízení a o podmínky přijetí dotčeného žadatele (viz. rozsudek NSS č. j. 5 Azs 65/2020 – 31).

13. V projednávané věci je nesporné, že na základě pravidel pro určení příslušnosti členského státu obsažených v kapitole III, konkrétně čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III, je k posouzení žádosti žalobců příslušné Španělsko, které přijalo příslušnost k posouzení žádosti žalobců o mezinárodní ochranu.
14. Povinnost zkoumat existenci systémových nedostatků zakotvuje čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III. Dle judikatury je třeba zkoumat existenci systémových nedostatků vždy, bez ohledu na to, která země byla určena jako příslušná k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 248/2014-27 a č. j. 9 Azs 17/2018 – 28).
15. Žalovaný se otázkou existence systémových nedostatků zabýval na straně 4 a 5 rozhodnutí. Vycházel z dokumentu Informace OAMP Španělsko ze dne 23. 8. 2022. Jelikož žalobci ve správním řízení neuvedli žádné konkrétní výhrady ke španělskému azylovému systému, žalovaný byl oprávněn přijmout závěr o absenci systémových nedostatků španělského azylového systému pouze na základě „jediného“ podkladu – zprávy OAMP, která však čerpá z dalších informačních zdrojů. V žalobě žalobci doplnili, že dle zprávy AIDA z 4/ 2022 průměrná čekací doba na azylový pohovor dosahuje 6 měsíců. Z takového údaje dle soudu nelze dovodit systémové nedostatky azylového systému, které by byly způsobilé vyloučit pravidlo příslušnosti státu dle nařízení Brusel III. Námitku systémových nedostatků soud nepovažuje za důvodnou, čekací doba 6 měsíců na azylový pohovor v trvání 6 měsíců nenese znaky *rizika nelidského či ponižujícího zacházení*.
16. Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III odchylně od čl. 3 odst. 1 nařízení se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Uvedené ustanovení umožňuje členským státům rozhodnout se převzít odpovědnost za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v případě, kdy příslušným je jiný členský stát. Přestože se jedná o diskreční ustanovení, které není nárokovatelné, judikatura Nejvyššího správního soudu stanovuje určité mantinely jeho aplikace. V rozsudku č. j. 2 Azs 222/2016 – 24 Nejvyšší správní soud konstatoval, že *vyjádření suverenity v podobě atrakce posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepřislušným státem tak neznamená právo k libovůli, nýbrž povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolnosti případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III učinit*. Nejčastější důvod použití diskrečního oprávnění vyjádřil unijní normotvůrce v bodě 17 odst. 2 nařízení Dublin III ohledně vyžadované diskrece jiného státu : *Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchylně se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 229/2016 – 44). Uvedený rozsudek Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

druhého senátu konstatuje, že v případech hodných zvláštního zřetele, kterými jsou (mimo jiné) humanitární případy, situace vyžadující projev solidarity mezi členskými státy a rodinné či jiné sociální vazby žadatele v členském státě, je správní orgán povinen řádně odůvodnit, proč se rozhodl diskreční oprávnění nevyužít. V opačném případě trpí rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a je dán důvod pro jeho zrušení.

17. Jak výše uvedeno, Soudní dvůr, resp. nařízení Dublin III přiznává státům širokou míru vlastního uvážení ohledně aplikovatelnosti čl. 17 odst. 1 nařízení. Městský soud v Praze má za to, že vydáním nařízení vlády č. 200/2022 Sb. Česká republika nehodlá kromě výjimek uvedených ve vládním nařízení umožnit vstup občanů Ruské federace nebo Běloruské republiky a nově požádat o mezinárodní ochranu na území ČR. Pokud ostatní státy EU udělí občanu Ruské federace nebo Běloruské republiky vstupní vízum, berou tím na sebe břímě rozhodování o případných azylových žádostech dotčených cizinců. Nařízení vlády by měl soud respektovat nejen z důvodu pravomoci vlády, ale i politické a bezpečnostní relevance takového opatření, nikoli však absolutně ve smyslu vyloučení aplikovatelnosti čl. 17 odst. 1 nařízení, nýbrž ve smyslu požadavku intenzivní vazby cizince k území ČR nebo se zřetelem k ochraně dostatečně silného zájmu nezl. dětí.
18. Soud má za to, že v určitém ohledu je proti účelu nařízení Dublin III, že podstata rozhodování o příslušnosti státu k řízení o mezinárodní ochraně v praxi spočívá zejména v posouzení výjimky dle čl. 17 nařízení. Tvrzení žalovaného o tom, že nemá povinnost odůvodňovat nevyužití čl. 17 nařízení je v rozporu s judikaturou (viz bod 18 rozsudku). Ostatně žalovaný takto ani v dané věci nepostupoval, postup dle čl. 17 nařízení zvážil a jeho nevyužití odůvodnil. Je nesporné, že využití aplikace čl. 17 nařízení je otázkou správního uvážení, neboť nařízení nestanoví pevná kritéria pro aplikovatelnost čl. 17 nařízení. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Azs 107/2023 – 20 uvedl, *využití aplikace čl. 17 Dublinského nařízení je otázkou správního uvážení, které podléhá pouze omezené možnosti soudního přezkumu. Pokud žalovaný z jím uváděných skutečností sám nevyvodil důvody pro postup podle čl. 17 Dublinského nařízení, zůstává takové rozhodnutí pravomocí správního orgánu, kterému přísluší o žádosti o mezinárodní ochranu rozhodovat (srov. usnesení ze dne 15. 6. 2017, č. j. 1 Azs 145/2017 - 32, ze dne 30. 6. 2020, č. j. 2 Azs 356/2019 - 43, či ze dne 8. 6. 2021, č. j. 2 Azs 37/2021 - 61). Rolí soudu při přezkumu správního uvážení je toliko ověřit, zda při jeho použití byly překročeny zákonné meze nebo bylo zneužito ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s., naopak soud nahradit správní uvážení svým vlastním nemůže. Dle městského soudu je zásadní otázkou míra přezkumu správního uvážení, tedy určení míry překročení zákonné meze. Správní uvážení je procesní institut, který se promítá do řady oblastí správního práva, nejde pouze o čl. 17 nařízení. Soudce rozhodující o žalobě žalobců zastává extenzivní výklad pravomoci soudu přezkoumat správní uvážení. Soudce má za to, že mnohé okolnosti vylučují judikaturou určené meze přezkumu správního uvážení. Posouzení zásahu do rodinného života při pobytu dětí na území ČR v rámci aplikace čl. 17 nařízení dle soudce vyžaduje věcné posouzení správnosti úvahy žalovaného. Nelze se omezit pouze na posouzení přezkoumatelnosti, tedy zda žalovaný přihlédl k zájmu nezl. dítěte. Nalézání překročení mezi správního nebo zneužití správního uvážení bude vždy spojeno s věcným posouzením zákonnosti úvah správního orgánu byt v rámci správního uvážení.*
19. V případě kvantitativních následků rozhodnutí do sféry účastníka, lze přijmout obecné pravidlo, že zásah soudu je přípustný tehdy, pokud je mezi správním orgánem uloženými, a naopak soudem požadovanými následky rozdíl v řádech, např. namísto pokuty v řádech tisíců je uložena pokuta v řádech desetitisíců, nebo vyhoštění namísto týdnů je v řádech

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

měsíců. V případě kvalitativních následků rozhodnutí pro účastníka je vytvoření obecného, a přesto konkrétnějšího, pravidla přípustnosti zásahu soudu do správního uvážení správního orgánu obtížné. Soud má za to, že nepřipustným překročením zákonné meze je, pokud žalovaný opomene nebo popře okolnost, která by mohla nebo je okolností, která má vliv na výsledek řízení.

20. K vychýlení sledovaného účelu nařízení Dublin III spočívajícím v aplikovatelnosti výjimky jen pro mimořádné okolnosti dle soudu došlo v důsledku dříve nepředvídatelného a to, že některé státy paušálně odmítnou vydávat státním příslušníkům jiné země povolení ke vstupu na jejich území, přičemž tyto státy jsou součástí schengenského prostoru, proto odeprání povolení ke vstupu samo o sobě nezakládá překážku k vycestování cizince do dané země. Je proto otázkou, zda lze bez dalšího převzít dříve uvedené závěry judikatury. Soud se ztotožňuje s nařízením vlády č. 200/2022 Sb., jde o přiměřené opatření reagující na ruskou okupaci Ukrajiny, přesto má za to, že nelze rezignovat na práva účastníků, byť v posuzované věci v pozici cizinců.
21. Žalovaný se zabýval otázkou aplikovatelnosti diskrečního oprávnění dle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, kdy konstatoval, že na území ČR se nenachází příbuzní žalobců, žalobci jsou zdraví, nemají speciální potřeby, vlastnictví nemovitosti není důvodem pro převzetí odpovědnosti ČR za žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany. Nezletilá žalobkyně na území ČR pobývala pouze 3 měsíce (12/2021-3/2022) a od 7. 7. 2022, vycestováním do Španělska jí nebude způsobena emoční újma, žalobci jsou materiálně zabezpečeni a jsou schopni zajistit nezletilé srovnatelné podmínky ve Španělsku, kde již dříve pobývali. Žalovaný také poukázal na skutečnost, že žalobci o udělení dlouhodobého pobytu v ČR neusilovali. Ohledně zletilé žalobkyně žalovaný uvedl, že si je vědom toho, že v minulosti žalobkyně pobývala na území ČR a že vlastní zde nemovitost, tedy že má určité vazby k ČR, avšak ty nejsou natolik zásadní, aby jí znemožnily cestovat do Španělska.
22. Žalobkyně prokázaly, že se na území ČR zdržovaly po narození nezletilé žalobkyně v roce X, žalobkyně b) se na území ČR zdržovala opakovaně nejméně od 2015 (vstupní razítka v cestovním pasu), zjevně i dříve, jestliže v roce 2011 zde absolvovala kurz českého jazyka, lze tak u ní předpokládat určitou míru asimilace, nehledě k vlastnictví nemovitosti. Žalobce sice neprokázal dobu pobytu na území ČR, ale osvědčil pokusy o udělení pobytového oprávnění na území ČR předložením pracovní smlouvy se zaměstnavatelem na území ČR a emailovou korespondencí s českým zastupitelským úřadem.
23. Soud má za to, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného není zřejmé, nakolik žalovaný přihlédl k délce pobytu žalobkyně na území ČR, zejména pokud z obsahu správního spisu není zřejmá doba pobytu žalobkyně. Žalobkyně tvrdila, že zde pobývala pravidelně velkou část roku od roku 2011, avšak ve spise založená kopie pasu je kopie pasu vystaveného v roce 2014 a správní spis neobsahuje evidenci pobytu žalobkyně od roku 2011. Není tak zřejmé, jakou dobu pobytu žalobkyně žalobce zohlednil, přitom soud považuje dobu pobytu v tvrzeném rozsahu od roku 2011 v délce ½ roku za relevantní okolnost při posuzování aplikovatelnosti čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III.
24. Zároveň má soud za to, že žalovaným uvedená hranice možných okolností, která zakládá aplikovatelnost čl. 17 odst. 1 nařízení, je překročením meze správního uvážení nebo jeho zneužitím. Soud oproti žalovanému nemá za to, že by aplikace čl. 17 odst. 1 nařízení byla přípustná pouze pro okolnosti, které by znemožnily žadateli o mezinárodní ochranu vycestovat z ČR. Takový restriktivní výklad nemá oporu v účelu nařízení. Účelem nařízení

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

je zabránit zneužití odlišného přístupu členských států s udělením pobytového oprávnění, zejména pro případy prvního vstupu do schengenského prostoru, aniž by však byla ignorována určitá racionalita úkonů nejen žadatele o mezinárodní ochranu, ale i státu přijímajícího žádost o udělení mezinárodní ochrany. Racionalitou není bezbřehé a setrvalé odmítání jakéhokoli nepříslušného žadatele o mezinárodní ochranu s určitou vazbou na území ČR. V této souvislosti se nejedná jako přiléhavá úvaha žalovaného o tom, že žalobcům nic nebránilo si požádat o české vízum, neboť úkony účastníků je nutné vykládat v souvislostech. Pokud měli žalobci španělské vízum, nebyli dříve motivováni k udělení dalšího českého víza a po okupaci části Ukrajiny ruskou armádou se mohli dostat do určité časové tísně, přitom důvodem pro jejich žádost o mezinárodní ochranu byla právě válka na Ukrajině (žalobci přicestovali do EU dne 5. 7. 2022).

25. Ohledně zájmu nezl. dítěte žalovaný vymezil rozhodná kritéria na dobu pobytu dítěte na území ČR, resp. jeho „emoční újmu“ a materiální zabezpečení dítěte. Soud má za to, že řízení o příslušnosti nemá nahrazovat opatrovnické řízení, není tak úkolem žalovaného precizně definovat zájem nezletilého. Dále má soud za to, že kromě případných osobních vazeb k osobám na území ČR je hlavním kritériem věk dítěte (úvahy ohledně věku nezl. žadatelů o mezinárodní ochranu soud uvedl v rozsudku č. j. 16 Az 21/2023 – 36). Žalovaný se sice explicitně věkem nezl. žalobkyně nezabýval, ale se zřetelem k výše uvedeným kritériím (pobyt, újma, zabezpečení) lze mít za to, že takto učinil implicitně. V tomto rozsahu soud neshledává nepřezkoumatelnost, ani překročení meze správního uvážení. Tvzení žalobců o citové vazbě nezl. žalobkyně k ČR soud nepovažuje za relevantní, nezletilá je ve věku, kdy její „domov“ tvoří rodiče bez ohledu na místo pobytu. Nic nenásvědčuje tomu, že by majetkové poměry žalobců vedly k zásadní změně životní úrovně ve Španělsku k újmě nezl. žalobkyně. Byt v Praze sice nevlastní výlučně žalobci, ale spoluvlastnictví dalších členů rodiny předurčuje jednání v souladu se zájmy žalobců, prodej bytu nebo jeho pronájem by byl možný a časově reálný. V části úvah žalovaného ohledně vlastnictví bytu v ČR, zájmu nezletilé a s tím spojené otázky majetkových poměrů žalobců soud neshledává nepřezkoumatelnost odůvodnění napadeného rozhodnutí, ani překročení meze správního uvážení nebo jeho zneužití.
26. Zahájení předškolního vzdělávání nezl. žalobkyně a její zájmovou činnost (balet) soud nepovažuje za okolnosti relevantní pro posouzení aplikace čl. 17 odst. 1 nařízení. Shodně není relevantní tvrzení žalobce o nedostatečném ubytování ve Španělsku, kdy nic nenaznačuje tomu, že by žalobci neměly dostatek prostředků k zajištění vlastního ubytování i ve Španělsku v případě potřeby.
27. Nedostatečné zjištění doby pobytu žalobkyně b) na území ČR a vypořádání se konkrétní tvrzenou dobou jejího pobytu v ČR vedlo k opomenutí relevantní okolnosti při provedení správního uvážení, čímž je dána nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu absence úvahy, zda pobyt žalobkyně b) nezakládá aplikovatelnost čl. 17 nařízení Dublin III pro všechny žalobce. Daná vada vede ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V novém řízení žalovaný znovu rozhodne, zda je dána příslušnost České republiky pro posouzení žádosti žalobců o mezinárodní ochranu poté, co specifikuje, k jaké době pobytu žalobkyně b) přihlédl a proč ani tuto dobu pobytu nepovažuje za relevantní pro aplikovatelnost čl. 17 nařízení. Pokud by žalovaný sporoval tvrzenou dobu pobytu žalobkyně b) a zároveň by tuto dobu nebylo možné zjistit z cizinecké evidence nebo z evidence udělených českých víz, bude na žalovaném, aby žalobkyni poučil o neprokázání doby pobytu a umožnil jí navrhnout důkazy k prokázání jejího tvrzení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

28. Žalobci byli ve věci sice úspěšní, avšak náklady řízení jim nevznikly, proto soud rozhodl o nákladech řízení dle § 60 odst. 1 s. ř. s., že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 1. 2. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.